

סבתא פוס

והענבר הקטן

ניו יורק 1880

הייתי שמח אילו כל הילדים הקטנים, בנים ובנות, שקוראים את הסיפור, יכלו לראות את סבתא פוס, אך מאחר שזה לא ניתן, אספר משהו עליה. היא חתולה זקנה, גדולה ויפה, בעלת ארשת פנים מכובדת והליכות נעימות. פניה שחורות, עם סימנים לבנים ליד עיניה וסמוך לאפה וזה נראה כאילו הרכיבה משקפיים. ויש לה גם נכד בשם פיטר, שחי אתה יחד.

פיטר התייתם כשהיה בן שישה שבועות. כלב רשע כלשהו הרג את אמו! סבתא פוס אמצה את היתום ללבה בדמעות רבות וחילקה אתו את החלב שלה, וכשגדל נתנה לו תמיד את החתיכות השמנות והרכות ביותר של עכברים, אותם לכדה. אני סבור שהיא פינקה אותו מדי, כפי שעושות סבתות בדרך כלל. הוא מעולם לא צד עכברים ולא עשה שום דבר לפרנסתו, אלא בילה את זמנו ברדיפה אחרי זנב שלו עצמו, ובשעשועים דומים.

במרתף הבית חי עכברוש אפור זקן, שתמיד גרם לצרות. שפך חלב מצלחות, סחב את כל הגבינה שיכול היה להשיג ופעם אפילו ניסה לקחת ביצה,

אותה גלגל בעדינות בכוון החור שלו. הוא גרם לנזק רב והיה כה חכם וערום שבסוף סבתא פוס הצהירה שלא תטעם ולא תיגע בשום עכבר עד שלא תתפוס את השודד הזקן. והיא עמדה בדיבורה. פעם ישבה לילה שלם וחיכתה לגנב האפור הזה, אך למרות שראתה אותו מדי פעם, לא הצליחה ללכוד אותו. היה גם עכבר קטן ופיקח שחי בסביבה. קראו לו עוגי, כי פעם ראו אותו כשהוא סוחב עוגית שלמה בשביל אחותו הנכה. והעכברוש הזקן ניסה לטרוף את העכבר הקטן כמעט כמו שסבתא פוס רצתה ללכוד את העכברוש הזקן, ועוגי פחד יותר מהעכברוש מאשר מהחתולה עצמה. יום אחד עוגי ראה את העכברוש בקצה המרתף, עסוק מאוד עם חתיכת גבינה אותה גנב. ובקצה השני של המרתף ראה עוגי תפוחי עץ אחדים. עוגי אהב מאוד לאכול תפוחי עץ ולכן התחיל לזחול לשם. הוא התקרב כבר לתפוח אחד וכמעת ונגס בו, כשהחתולה ראתה אותו. "אמנם אמרתי שלא אגע ולא אטעם עכבר" אמרה לעצמה "אך לא אמרתי שלא אפחיד אחד מהם, וחבל לי לראות איך

יתקלקלו התפוחים היפים האלה". היא קפצה אל העכבר ברעש גדול, דבר שהוא לא רגיל אצל החתולים, כי אתם ודאי יודעים שהם מנסים ללכת בשקט, כדי לא להפחיד את העכבר לפני שיתפסו אותו. מובן שעוגי מיד רץ לחור שלו ומשם הציץ בזהירות. "החתולה הזו" אמר לעצמו "נראית נחמדה מאוד. אולי אעשה הסכם אתה, כך שאוכל להשיג מדי פעם קצת מזון. אולי היא תבטיח לי לא לאכול אותי. לא יזיק לנסות, במיוחד שידוע כי סבתא פוס עומדת תמיד בהבטחותיה." וברגע שסבתא פוס רצתה לקפוץ לקצה השני של המרתף, כדי לתקוף את העכברוש, היא שמעה קול צפצוף דקיק האומר "סבתא פוס, בבקשה, אני רוצה לעשות עסק אתך." "עסק אתי!" השתוממה פוס כשהיא מנסה לראות מאין בה הקול, "למה כוונתך?" "זה כך. אני רוצה להיכנס למרתף מתי שארצה ולאכול קצת שאריות שאמצא, וגם לקחת קצת בשביל אחותי המסכנה הנכה. ואם תתני לי לעשות

לי לעשות ומה שאוכל לעשות בשבילך." זה היה נאום גדול בשביל העכבר הקטן הזה, אבל סבתא פוס התחילה לחשוב, איך עוגי יוכל לעזור לה לתפוס את העכברוש. היא שקלה זאת ותוך כדי כך שמה עין על עוגי, שמרוב להט יצא מהחור שלו. בסוף אמרה "האם מכיר את אדון העכברוש האפור, עוגי?" "כן, גבירתי" עינה עוגי בנימוס. "האם אתה יודע איפה הוא עכשיו?" המשיכה פוס. "כן גבירתי, אני חושב כך" ענה עוגי שנעשה כל פעם יותר מחוצף. "ובכן" אמרה סבתא פוס "העכברוש הזה גרם כבר נזק רב מדי לבעלת הבית שלי. אם אתה תוכל לפתות אותו בצורה כלשהי, וזה יאפשר לי לתפוס אותו, אני מבטיחה לא לגעת בכך ולא לתת גם לנכד שלי, פיטר לגעת בכך." "עשינו עסק" ענה עוגי "תסתתרי כאן, אחרי הארגז, וכשתראי שאני רץ לידך והעכברוש רודף אחרי, תוכלי בקפיצה אחת להשיג את השודד. אבל תעשי זאת מהר, כדי שהוא לא יתפוס אותי."

זאת, ותבטיחי לא לפגוע בי, אעשה הכל מה שתגידי

וכך היה. פוס הסתתרה אחרי הארגז. עוגי ניגש, קרוב כמה שרק העז, אל העכברוש האפור ונתן קריאה מבוהלת, כאילו רק עכשיו ראה אותו. ואז הוא רץ בכל כוחו אל הארגז שאחריו ישבה פוס. העכברוש הזקן שמע את קריאתו של עוגי ומיד קפץ אחריו בצעקה "עכשיו תפסתי אתך, עוגי הקטן, ואוכל אתך לארוחת ערב." אבל לפני שיוכל להשיג את עוגי, סבתא פוס קפצה עליו וקרעה אותו לחתיכות. חבל רק שבשרו היה קשה מדי כדי לעשות ממנו ארוחה!

פוס הודתה לעוגי ואמרה לו לשתות קצת חלב מהצלחת שלה, והוא הלך אחר כך לחור שלו עם קצת לחם בשביל אחותו המסכנה.

אמנם סבתא פוס חשבה שנכדה פיטר עצלן מדי כדי לתפוס את עוגי, בכל זאת חשבה שבטוח יותר יהיה להזהיר אותו ולאסור עליו להתקרב לעכבר הקטן או להפריע לו בצורה כלשהי.

למען האמת פיטר לא התכוון לתפוס את עוגי, או את כל עכבר אחר, כל עוד מותר היה לו לעשות כך.

אך ברגע שסבתא פוס אמרה לו לעזוב את העכבר הקטן לנפשו ולא להתקרב אליו או להפחיד אותו, לפיטר התחשק מאוד דווקא לעשות זאת. אני מצטער להגיד שכך קורה גם לילדים קטנים, שצריכים לדעת טוב יותר מפיטר. הם לעתים קרובות רוצים לעשות דווקא את הדברים האסורים. לכן פיטר חשב שבשרו של עוגי מוכרח להיות הטעים, המתוק ביותר מזה של כל העכברים האחרים. ככל שחשב יותר על כך, כך בא לו רצון גדול יותר לצוד את העכבר הקטן. הוא לא האמין שסבתא שלו תעניש אותו אם תגלה שפגע בעכבר. הוא אפילו שכנע את עצמו שסבתא במיוחד מפטמת את עוגי בשביל עצמה, ושהיא תאכל אותו כאשר הוא יהיה כבר שמן מספיק!

כך התנהלו הדברים זמן מה, עד שהתשוקות של פיטר נעשו חזקות מדי בשבילו. לכן יום אחד הוא ירד למרתף והסתתר אחרי ארגז שאליו עוגי נהג ללכת מדי יום. הוא חשב שהוא שם לבדו, אך טעה, כי סבתא פוס ירדה כבר קודם למרתף, כדי לצוד עכברושים המזדמנים לשם. היא ראתה את פיטר

והשתוממה מה מעשיו במרתף. אך הדבר התברר לה מהר מאוד. תוך זמן קצר עוגי הופיע כדי לקחת את הארוחה שלו, בלי שציפה לסכנה כלשהי. במכה אחת תפס אותו פיטר! אך למזלו של עוגי, פיטר החליט קודם לשחק בו ולענות אותו, כפי שעושים לפעמים החתולים לפני שאוכלים את העכבר שתפסו. הוא נתן לעוגי המסכן לרוץ קצת הנה והנה ואחר כך תפס אותו שוב.

סבתא פוס, שראתה כל זאת, זחלה בשקט ותוך שניות פיטר התגלגל כבר על הארץ, המום מהמכות שקיבל מסבתו הכועסת.

עוגי, כמובן, רץ מהר לחור שלו. הוא לא נפגע במיוחד, אבל התעודד מאוד והרגיש את עצמו בטוח כשראה איך סבתא פוס מפליקה מכות בפיטר. ופיטר זכר את המקרה כל חייו. כי סבתא אמרה לו שבעתיד יצטרך לדאוג לעצמו לאוכל. זה העסיק אותו מאוד והוציא לו את המחשבות הזדוניות מהראש. הוא גדל ונעשה לחתול מכובד, תופס את העכברים לעצמו ולסבתו ונחשב מאוד בחוגי החברה הגבוהים.